

Arrest

nr. 147 360 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 20 december 2013 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 mei 2014 bij arrest 123 739 vernietigd. De verwerende partij tekent cassatieberoep aan tegen dit arrest hetwelk nog hangende is.

Op 24 november 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij legt een eigendomsakte neer van haar echtgenoot, van Belgische nationaliteit.

Op 6 november 2014 neemt de verwerende partij beslissingen die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.07.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De Belgische Staat kan, tengevolge van een ingesteld cassatieberoep, slechts een beslissing nemen die identiek is aan de beslissing die betekend werd op 12.12.2013, teneinde zijn belang tijdens de cassatieprocedure te behouden.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, de Belgische onderdaan legt zijn personenbelasting van het aanslagjaar 2013 voor. Hieruit blijkt dat zijn totale inkomsten op jaarbasis 10281 euro bedragen. Dit betekent een gemiddelde maandloon van ongeveer 856 euro netto. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor zichzelf alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor de partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bovendien blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1,3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de bestreden beslissingen. De weigering tot verblijf vormt de eerste bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van onder meer de zorgvuldigheidsplicht. Zij verwijt de eerste bestreden beslissing niet het ganse vermogen in acht te nemen en geen rekening te houden met de eigendomsakte van haar echtgenoot aangaande een aangeschafte woning gelegen te Brasschaat in de P.

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.

154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen een eigendomsakte heeft overgemaakt aangaande een onroerend goed aangeschaft op 13 mei 2008 ter waarde van 170.000 euro. Nergens blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat dit onroerend goed in rekening is gebracht. Alhoewel het niet blijkt of op dit onroerend goed al dan niet een lening rust, komt het de Raad niet toe dit stuk te beoordelen. Zoniet zou de Raad zich in de plaats stellen van de verwerende partij. Er kan evenwel niet worden uitgesloten dat dit goed vrij van lening is en dat de verzoekende partij er minstens onrechtstreeks een vermogensvoordeel uithaalt. Het stuk is op het eerste gezicht relevant. Voorts sluit artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) niet uit dat vermogensvoordelen mede in acht worden genomen voor de berekening van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In casu dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing geen rekening hield met de eigendomsakte en derhalve de zorgvuldigheidsplicht miskent. Het onderdeel is in die mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het gegeven dat de verzoekende partij over een tijdelijk verblijfsrecht van een jaar inmiddels beschikt (zoals blijkt uit het stuk dat de verwerende partij ter terechtzitting neerlegt) doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.4. In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij stelt dat de tweede bestreden beslissing onduidelijk is aangezien het niet duidelijk is op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Zij wijst er op dat de wet voorziet in een mogelijkheid doch geen plicht om een bevel uit te reiken. Zij acht de tweede bestreden beslissing strijdig met de aangegeven bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij ervoor gekozen heeft om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te incorporeren.

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. De tweede bestreden beslissing vermeldt wel dat uit het onderzoek blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond maar laat na op precieze wijze te preciseren op basis van welk wetsartikel zij het bevel geeft. De loutere verwijzing naar artikel 52, § 4, 5 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 volstaat niet. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

2.6. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift verzoekt de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN